

НЕ ДОЗВОЛЬТЕ АЛКОГОЛЮ ЗДОЛАТИ СЕБЕ!

Пияцтво – серйозна проблема українського суспільства. За даними Національної ради з питань охорони здоров'я, сьогодні рівень споживання алкоголю в Україні є одним із найвищих у світі. Щороку через алкоголізм в Україні помирає понад 40 тис. осіб. Алкоголь є причиною передчасної смерті майже 30% українських чоловіків. На думку вітчизняних медиків, в Україні нараховується 700 тис. лише офіційно зареєстрованих алкоголіків. На шість питущих чоловіків припадає одна жінка. В ході соціологічного опитування пияцтво назвали головною проблемою українського суспільства.

Незважаючи на широку пропаганду здорового способу життя, боротьбу з пияцтвом, яка включає не лише конкретні заходи, а й промовисту наглядну агітацію, алкоголізм став не лише серйозною побутовою проблемою, а й вразив виробничу сферу і фактично перетворився на ворога №1 для охорони праці, безпеки руху тощо.

Залізниця – це зона підвищеної небезпеки, яка вимагає високої дисципліни і культури виробництва. На жаль, випадки появи на робочому місці у нетверезому стані працівників залізниці непоодинокі. Позиція керівництва залізниці та галузевої профспілки у цьому питанні чітка і принципова – порушники трудової дисципліни через пияцтво автоматично стають колишніми залізничниками. За інформацією служби кадрів, навчальних закладів і соціальних питань, торік у підрозділах залізниці було зафіксовано майже 80 випадків появи працівників на роботі у нетверезому стані, за підсумками восьми місяців цього року 63 особи з цієї ж причини звільнені з роботи.

Втрата роботи і, фактично, засобів для існування та забезпечення сім'ї є логічним і незворотнім наслідком хронічної залежності від алкоголю. До повільного сповзання вниз додається маса інших негараздів, кінцева точка – злидні, самотність, відчуття безвиході, яке, здається, можна втамувати лише черговою дозою спиртного...

алкоголь ворог виробництва!

Тупик, з якого є вихід

Якщо ще зовсім недавно алкоголізм розглядався як етичне падіння, то сьогодні до нього в основному ставляться як до хвороби. Для алкоголіків їхній алкоголізм – справа глибоко і суто особиста, тому в питаннях, які ставлять алкоголіки, часто відображаються їхні переживання, страхи і надії на можливість вести здоровий спосіб життя.

Спільнота анонімних алкоголіків була утворена в 1935 році, і за весь цей час про неї чули або читали щонайменше десятки мільйонів людей. Одні мають досить виразне уявлення про Програму анонімних алкоголіків, завдяки якій із алкоголем "зав'язали"

• У того, хто не вживає алкоголю, цей плакат викличе щирі посмішки і згадку про кампанії з боротьби за тверезість у соціалістичний період нашої історії. А тому, хто зловживає алкоголем, мабуть, не до сміху...

понад два мільйони людей. Інші ж просто чули, що "анонімні алкоголіки" – це щось на зразок організації, де якимось допомагають п'яницям.

Що таке алкоголізм?

З цього приводу існує багато різних думок. Щодо членів Товариства анонімних алкоголіків, то більшість із них одностайна в тому, що алкоголізм – це прогресуюча хвороба, від якої неможливо вилікуватися повністю, яку, однак, можна лікувати і контролювати. Виходячи з цього, багато членів товариства вважають, що хвороба ця є поєднанням фізичної сприйнятливості і психічної залежності від алкоголю. А ще – до яких би наслідків ця хвороба не призводила, вилікувати її за допомогою лише сили волі неможливо.

До приходу в Товариство анонімних алкоголіків багато алкозалежних, які безуспішно намагалися покинути пити, вважали себе людьми безвільними, або й психічно невірноваженими. У товаристві анонімних алкоголіків дотримуються іншого погляду на алкоголізм, за яким алкоголіки – це хворі, які мають можливість одужати за умови, якщо вони дотримуватимуться простої Програми зцілення від алкоголізму. Про її практичну користь свідчать понад два мільйони чоловіків і жінок, які успішно реалізували її у своєму житті.

Нічого "аморального" в алкоголізмі, як і в будь-якому іншому захворюванні, нема. Якщо людина захворіла, то є у неї сила волі чи ні, – не має значення, бо хвороба позбавила її свободи вибору в питанні "пити чи не пити?". Важливо лише, щоб людина усвідомила, що вона хвора і скористалася запропонованою допомогою. Необхідне й бажання одужати, тому що досвід показує, що Програма анонімних алкоголіків виявляється успішною у всіх випадках, коли алкоголіки щиро прагнуть покинути пити. У випадках же, коли люди самі до кінця не знають, чи хочуть вони покинути пити, Програма зазвичай виявляється неефективною.

Як визначити, чи дійсно ви залежні від алкоголю?

Сказати собі цю гірку правду можете тільки ви самі. Багато нинішніх членів товариства згадують, як їм говорили, що вони ще не алкоголіки, і радили виробляти в собі силу волі чи змінити обстановку або більше відпочивати, або знайти собі нове захоплення. Але

врешті-решт ці люди прийшли до Товариства анонімних алкоголіків, оскільки в глибині душі вони розуміли, що алкоголь їх здолав, і вони були готові на все, тільки б звільнитися від цієї страшної залежності.

Деякі з цих людей пройшли через важкі випробування, перш ніж зрозуміли, що алкоголь – це хвороба, якою вони хворіють. Вони "опустилися" на соціальне дно, алкоголізм привів їх до крадіжок, брехні, зрад, а інколи й до убивств. Вони втратили добру роботу, а в сімейному житті стали нестерпними. На них ні в чому не можна було покластися. Вони знищували себе духовно і фізично.

Однак серед тих, хто звертався у Товариство анонімних алкоголіків, були й інші, зі значно благополучнішими біографіями. Вони ніколи не сиділи у в'язниці, не потребували госпіталізації, а їхнє непомірне споживання оковитою не було помітним ні друзям, ні близьким. Та чим більше вони розуміли, що таке алкоголізм, тим страшніше їм ставало, і вони звернулися в Товариство, не чекаючи, поки хвороба перемаже їх остаточно.

Як кажуть члени товариства, усі люди поділяються на дві категорії: алкоголіків і неалкоголіків, а "поміркований алкоголік" – це ілюзія. І лише кожен особисто може визначити, залежить він від алкоголю чи ні.

Є багато питань із проблеми залежності, які турбують людей. Наприклад:

- Чи може алкоголік коли-небудь знову навчитися пити в нормальних дозах?
- Чи можуть члени товариства пити хоча б пиво?
- Чи потрібно вступати в Товариство, якщо запові у мене бувають рідко?
- Чи варто мені вступати до

Товариства, якщо інші не вважають мене алкоголіком, хоча сам я помічаю, що п'ю дедалі більше?

• Чи можна покинути пити, не відвідуючи зборів, а тільки читаючи відповідну літературу?

• Чи не призведе вступ до Товариства до того, що всі дізнаються, що я алкоголік?

• Чи можу я досягти успіху, покинувши пити, якщо мені по роботі доводиться часто брати участь у ділових зустрічах в барах і ресторанах?

• Чи може Товариство допомогти людині, яка вже зовсім "опустилася"?

• Чи вступають у Товариство алкоголіки, які вже покинули пити?

• Що приваблює членів Товариства в роботі з хронічними алкоголіками?

На ці та багато інших запитань вам зможе відповісти тверезий алкоголік за телефоном у Львові – (067) 788-35-34, (032) 247-70-66; Луцьку – (0332)29-14-67, (094) 908-24-67; Івано-Франківську – (066) 340-28-11; Тернополі – (097) 029-53-40; Стрию – (063) 780-15-04; Дрогобичі – (063) 765-33-24; Рівному – (067) 793-46-11; Ківерцях – (099) 029-22-41, або якщо ви звернетеся в Український Центр обслуговування за адресою: 01001, Київ, вул. Костельна, 17, тел.: (044) 278-61-74, (044) 59-29-51; e-mail: aauaserv@i.kiev.ua

ВСІ КОНТАКТИ СУВОРО КОНФІДЕНЦІЙНІ!

У матеріалі використано інформацію з брошури Товариства анонімних алкоголіків "44 запитання" та сайту <http://aa.org.ua>; <http://aa.lviv.ua>

Я – звичайний алкоголік...

Мене звуть Сергій, мені 46 років, я – алкоголік. Але вже понад десять років я не п'ю. Мій шлях до одужання триває всі ці роки, а життя таке коротке. І більша його частина минула в алкогольному дурмані та жадливому похміллі. Доводилося розриватися між сім'єю, роботою та згубною звичкою. З дитинства я боявся, що успадкую залежність від батьків-п'яниць. Коли у 20 років я увечері у дворі з хлопцями випивав портвейн або коньяк, мені й на думку не спадало, що це початок усіх моїх бід. З'явилася сім'я, виникли побутові та фінансові проблеми, які я намагався "втопити" у чарці горілки. Спочатку я випивав 200 грамів вечорами, щоб упоратися із нелегкою ношею домашніх турбот. Потім доводилося похмелятися вранці, щоб піднятися з ліжка, і випивати на роботі, щоб голова "запрацювала". Але навіть коли я пив доти, поки не побачу дна пляшки з горілкою, я не вважав себе алкоголіком. Заспокоював себе тим, що п'ю не більше за інших. Одного дня рідні, які жили зі мною, не витримали і вперше здали мене до витверезника. А звідти – на державне лікування. З того часу я лікувався 17 разів. Благо, що лікарні та диспансери були безкоштовними, тільки потім доводилося відпрацювати на виробництві. Кілька разів я "підшивався", "кодувався", чистив кров, ходив до бабусь-цілительок та екстрасенсів. Витрачав шалені гроші. Якщо дуже приблизно підрахувати, то на горілку за 20 років пішло приблизно 80 тис. гривень. Я втратив роботу, сім'ю і квартиру. Двічі я намагався звести порахунки із життям. Але залишився живий. Мама сказала, що Бог має на мене свої плани. І врешті прийшло усвідомлення, що алкоголь оволодів мною, і самотужки мені не звільнитися з цього рабства. Вперше за багато років я цілу ніч молився і просив у Бога допомоги, щоб вилізти з цього болота. Пригадав, що колись у п'яному запамороченні записав номер телефону довіри. Зателефонував туди, мені порадили прийти до групи анонімних алкоголіків. Наступного дня я прийшов на збори. Прийняли мене дуже добре. Запитали, скільки часу я вже тверезий. Я відповів, що одну годину і 45 хвилин. Усі добродушно засміялися і почали ділитися досвідом, розповідати про їхній перший день тверезості. У мені народилася думка, що надія є, бо їхні історії були дуже подібні на мою. А зараз вони тверезі: хто місяць, хто півтора року, а дехто й 10-20 років. На наступних зборах я повідомив, що не п'ю вже цілий день. Мені зааплодували, а я навіть сльозу пустив. Тепер я розумію, що саме ця колективна підтримка, досвід та спілкування дали мені сили відмовитися від чарки на другий і на третій день. І так триває вже понад десять років. Я досі відвідую групу анонімних алкоголіків і вдячний Господу за те, що дає мені сили не випити фатальну першу чарку, за якою – прірва. Сьогодні я зовсім не п'ю (навіть не користуюся ліками із вмістом спирту) і хочу сказати всім хворим на алкоголізм: вихід є. Почати треба з того, що визнати свою безпорадність перед випивкою, знайти в собі бажання звільнитися і поділитися своїм нещастям із такими ж хворими людьми.

Я покинув пити, але все життя я буду алкоголіком. Ця хвороба – невиліковна, як рак або СНІД. Сьогодні у мене є сім'я, народився синочок, я маю невеликий приватний бізнес. Раніше я й гадки не мав, що колись сидітиму за кермом свого автомобіля. Я думаю, що навчитися користуватися комп'ютером та інтернетом під силу лише космонавтам. Але я зараз спілкуюся, ділюся досвідом із такими ж алкозалежними з різних країн за допомогою електронної пошти. Вихід є, я його знайшов. І тепер допомагаю віднайти його іншим.